

כולנו ילדים של החיים

ילדי גן עדן

Children of Heaven

بچه‌های آسمان

תסריט ובימוי: מאג'יד מאג'ידי.

שחקנים: רזה נאג'י, אמיר פארוק האשמיאן, באהאר סדיקי.

אירן 1997

8 עמודים

מאת קובי ניב

הסרט נפתח בתמונות של נעל ורודה קטנה, של ילדה, נעל של פעם, לא מותגית, אלא כזו שעשויה בעבודת יד או בבית מלאכה קטן, שעכשיו יד סנדלר אמונה מתקנת אותה, מורחת דבק במכחול, מדביקה ותופרת את הסוליה. נשמעים קולות של שוק. עולות הכותרות.

מול הסנדלר בכוכו הקטן יושב ילד, עלי, וממתין. הסנדלר מסיים את התיקון, הילד משלם לו, שם את הנעליים המתוקנות בשקית ניילון ויוצא לשוק. הוא קונה פיתות טריות במאפיה, עוטף אותן במגבת וממשיך לחנות הירקות, מניח את הפיתות והשקית עם הנעליים בפתח החנות ונכנס. הוא בוחר תפוחי אדמה, רק תפוחי אדמה, ומאלו שמונחים למטה, הפחות טובים, הזולים. בתוך כך עובר בסמטה מפנה האשפה עם עגלתו ואוסף מפתח החנות את השקיות שהצטברו שם, גם זו של הילד, עם הנעליים המתוקנות, וממשיך בדרכו. הירקן שוקל בידו את שקית תפוחי האדמה של הילד ונוקב במחיר. הילד אומר "אימא אמרה שתרושום". אבל המוכר לא אוהב את זה. "תגיד לה שהיא כבר צריכה לשלם את החשבון". הילד אומר "בסדר" ויוצא, לוקח את הפיתות ואז מגלה שהשקית שלו נעלמה. הוא נכנס מתחת לארגזים לחפש אותה והופך את כל המבנה עם הירקות. המוכר יוצא וצועק עליו "מה לעזאזל אתה עושה? למה שפכת את זה? אתה משוגע?". הילד, דמעות בעיניו, אומר בקול בוכים "הנעליים של אחותי נעלמו". המוכר צועק עליו "תסתלק מכאן", ומגרש אותו. הילד בורח, אבל חוזר, חוטף את הפיתות שלו ושב ובורח.

הוא רץ בסמטאות הצרות, עם שקית תפוחי האדמה והפיתות, ומגיע לביתו. כשהוא נכנס לחצר, בעל הבית צועק על אימא שלו שעושה כביסה בחצר, שלא תבזבז מים, ושהם חייבים חמישה חודשים של שכר דירה. בעל הבית מסתלק והאימא פונה לילד החולץ נעליו ומשאיר אותם בחוץ לפני שהוא עולה במדרגות לדירתם, "עלי, תגיד לזְהָרָה שתקלף את תפוחי האדמה ואחר-כך תשכיב את הילדה לישון". עלי, פניו מכורכמים, עולה הביתה. מבעד לדלת המזוגגת, שחלון אחד בה מכוסה בניילון, כי אין כנראה כסף לתקן, הוא רואה את זהרה, אחותו הקטנה ממנו בשנתיים, יושבת, עטופה בשמיכה, ומביטה בו, מחייכת,

שמחה לקראת הנעליים המתוקנות שלה. עלי נכנס, מטפל בפיתות ובתפוחי האדמה, לא אומר דבר. אבל האחות שואלת אותו "עלי, הבאת לי את הנעליים?". עלי מתחמק, אומר, לה "אימא אמרה שאם התינוקת ישנה, תקלפי את תפוחי האדמה". אבל הילדה מתעקשת, "שאלתי אם הבאת את הנעליים שלי". עלי משקר, אומר "כן". "הוא תיקן אותם טוב?", היא שואלת. ועלי משיב "כן". זהרה קמה ממקומה והולכת לכיוון דלת היציאה. עלי קופץ וחוסם את דרכה. "לאן את הולכת?", הוא שואל. "אני רוצה לראות איך הן נראות", היא אומרת. ואז עלי משפיל פניו ואומר את האמת. "הנעליים שלך לא שם", הוא מספר לה, בוכה, את שאירע, "הלכתי לחנות ירקות והנעליים נעלמו. חיפשתי אותן בכל מקום, אבל לא מצאתי אותן". ואז מוסיף ומבקש, "אל תגידי לאימא. אני אמצא אותן". אבל הילדה שואלת, בוכה גם היא, "איך אני אלך לבית הספר מחר?". "אל תבכי", אומר לה עלי, אחיה הגדול, בן התשע, "אני אחפש אותן, אני אמצא אותן. בבקשה, אל תספרי לאימא". והוא יוצא החוצה, נועל נעליו ויוצא לחפש את נעלי אחותו. רץ בסמטאות לחנות הירקות, ושוב נוכר מתחת לארגזים שבפתחה. אבל המוכר מגלה אותו ושב ומגרש אותו משם. בדרך חזרה הביתה איש מן המסגד עוצר אותו ונותן בידו שקית עם גוש סוכר גדול כדי שימסור לאביו, על מנת שישבור את הסוכר לטקס שיש מחר. אבל הנעליים נעלמו ואינן.

בבית, שכולו חדר אחד בלבד, האב שובר את הסוכר בפטיש ותוך כך צועק רוגז, נוזף באשתו על שהיא מכבסת דברים כבדים, כמו השטיח, כשהרופא אמר לה לא לעבוד, כי אסור לה בגלל ההריון. וגם על עלי, שעומד כל רגע לפרוץ בבכי, הוא צועק על שלא עזר לאימא שלו עם השטיח. "אתה כבר לא ילד", הוא מסביר לעלי, "אתה בן תשע".

זהרה בחוץ אוספת את הכביסה שהתייבשה ומכניסה אותה הביתה. התינוקת בוכה. עלי יושב על הרצפה ועושה שיעורים במחברתו. הכול באותו חדר. זהרה נוטלת את המחברת שלה ומתיישבת ליד עלי עם מחברתה. אבל אימא שלה אומרת, "זהרה, תמזגי תה לאבא שלך". זהרה קמה ומוזגת תה מהמיחם ומביאה לאבא שלה. הוא כבר יותר רגוע, עדיין שובר סוכר. הוא מודה לה ואומר "אני מגיש תה כל היום בעבודה, אבל לתה של זהרה יש טעם מיוחד". אבל אז אומר לה, נוזף, "לא הבאת את קערת הסוכר", והילדה מצביעה על ערימות הסוכר שהוא שבר ואומרת לו, "הנה הסוכר". אבל האבא אומר, "זה שייך למסגד. הוא ניתן לנו מתוך אמונה בנו". האימא אומרת לו "קח כמה סוכריות מהקערה". והאבא מבין ואומר, "נגמר לנו הסוכר?". "לקחתי את התלושים לבעל המכולת", אומרת האימא, "אבל הסוכר עוד לא הגיע". והאב שותה את התה בלי סוכר, לא לוקח מהסוכר של המסגד.

זהרה חוזרת ומתיישבת מול המחברת שלה ליד עלי ומחברתו. היא כותבת במחברת שלה "עלי, איך אני אלך לבית הספר בלי הנעליים מחר?", ומניחה את המחברת בפני עלי. הם הרי לא יכולים לדבר על זה, כי כולם חיים באותו חדר. ההורים בינתיים מדברים ביניהם. עלי כותב לה במחברת, "את יכולה ללכת עם נעלי בית". הילדים לא מפחדים שההורים יקראו את מה שהם כותבים. ההורים לא יודעים קרוא וכתוב. עלי מניח בפניה את המחברת עם התשובה שלו. זהרה כועסת, כותבת, עונה, "אתה איבדת את הנעליים שלי. אני אספר לאבא". עלי כותב לה "אם תספרי לאבא, הוא ירביץ לשנינו, כי אין לו כסף לקנות לך נעליים חדשות". והיא כותבת לו "אז מה אני אעשה?" והוא עונה "את יכולה לנעול את נעלי ההתעמלות שלי. אני אנעל אותן כשתחזרי מבית ספר", ומוציא מתיקו עיפרון חדש, שלם, יפה, ושם אותו על המחברת שלה, מתנה, שוחד של עניים, שלא תספר להורים.

אבל זה לא כך. הילדה לא באמת צריכה שוחד, ועלי גם לא משחד אותה, אלא נותן לה פרס על זה שהיא מבינה. והיא מבינה. שני הילדים, עלי בן התשע, ואחותו בת השבע, מבינים שהם אינם יכולים, לא צריכים, שאסור להם לספר להורים על אובדן הנעליים. לא בגלל שהם מפחדים מעונש, מצעקות ואפילו ממכות, אלא בגלל שהדבר יכביד, יקשה על ההורים את החיים, הקשים ממילא. ולכן הילדים מבינים שהם חייבים למנוע מהוריהם את הקושי הזה, ולנסות להסתדר בלי נעליים, הבעיה היה כמובן יותר של זהרה מאשר של עלי, עד שהם ימצאו איזה פתרון, שכרגע הם די מבינים ויודעים שאין כזה בנמצא.

למחרת בבוקר זהרה יוצאת מהבית ונועלת את נעלי ההתעמלות של עלי והולכת לבית הספר. הנעליים גדולות עליה, אבל אין ברירה. עלי, נעול בסנדלים עם גרביים, עומד בסימטה קרובה לבית, מחכה לאחותו שתחזור מבית הספר, כדי להחליף לנעליים שלו. כנראה שהם לומדים במשמרות, כמו שלמדנו אנחנו בישראל בשנות ה-50, בשל המחסור בחדרי כיתות. שבוע אחד משמרת בוקר מ-8 עד 12, ושבוע שני משמרת צהרים מ-12 עד 4, וכך כל שנת הלימודים. זהרה יוצאת עכשיו מבית הספר. היא רצה בכל כוחה כדי להספיק להעביר את הנעליים לעלי בזמן. עלי ממתין, לחוץ. זהרה מגיעה. הם מחליפים נעליים. עלי רץ לבית הספר שלו. מגיע, מציץ דרך השער, רואה שהחצר ריקה, חוצה אותה בריצה. נכנס לבניין, עולה במדרגות בריצה. המנהל, שבדיוק יוצא ממשרדו, רואה אותו מהגב רץ, אבל לא מגיב.

עלי חוזר מבית הספר. זהרה בחצר, רוחצת כלים. הוא מתיישב לידה. היא שואלת "הגעת לבית הספר בזמן?". "איחרתי", הוא אומר, "את חייבת להגיע יותר מוקדם". "הגעתי מיד אחרי השיעור", היא אומרת. "לא סיפרת לאימא?", הוא שואל, והיא עונה, "כשאני אומרת שאני לא אספר, אז אני לא". אבל "הנעליים מלוכלכות. אני מתביישת לנעול אותן". "אז נרחץ אותן", הוא אומר ושניהם רוחצים במים וסבון ומשפשפים ומנקים היטב, את הזוג האחד של נעלי ההתעמלות הישנות והבלויות שלהם. מחייכים מאושרים בשיתוף הפעולה הקטן הזה. ואז עושים בלונים מהסבון שבו הם רוחצים את הנעליים ומפריחים אותם באוויר, הם עדיין ילדים, שמחים. עלי מניח את הנעליים בשמש, שיתייבשו.

מסביב למפה הפרושה על הרצפה, יושבת המשפחה, התינוקות בידי האב, והם אוכלים את ארוחת הערב. האם משבחת את זהרה ש"היא עשתה את כל עבודות הבית, ועלי עזר לה".

לילה. מתחיל לרדת גשם, וגם רעמים. זהרה מעירה את עלי. "יורד גשם. הנעליים נרטבות. אני מפחדת לצאת החוצה". עלי רץ החוצה, ומוריד את הנעליים מהקיר אל הכניסה לבית.

בוקר. הגשם פסק. זהרה יוצאת, נועלת את הנעליים, הולכת לבית הספר. בדרך עוצרת מול חנות נעליים קטנה, שבחלון הראווה שלה מוצגות נעליים. היא מביטה בהם, חולמת.

בכיתה שלה יש מבחן. היא מחכה שהזמן יעבור, אבל המבחן מתמשך. עלי כבר מחכה בסמטה. זהרה מסיימת את המבחן, מקבלת רשות מהמורה לצאת, וממהרת החוצה, רצה. אבל כשהיא קופצת מעל תעלת הביוב באחת הסמטאות, נעל אחת, והרי הנעליים גדולות ממידתה, נופלת לתעלה ונסחפת בזרם. היא רצה אחרי הנעל הצפה במים ומנסה לתפוס אותה, אבל לא מצליחה. לבסוף הנעל נתקעת מתחת לאיזה גישרון בסבך של ענפים וזהרה לא יכולה להגיע אליה ולשחרר אותה. היא פורצת בבכי. בעל חנות סמוכה חש לעזור לה. הוא מביא מקל ארוך ומשחרר את הנעל, אבל היא שוב נסחפת בזרם. הם רצים אחריה. בעל החנות צועק לאיש שמנקה את תעלת הביוב שיתפוס את הנעל, והוא אכן מחלץ אותה.

עלי עדיין מחכה בסמטה. זהרה מגיעה. עלי צועק עליה, "איפה היית? למה איחרת?". זהרה לא עונה, חולצת את הנעליים וזורקת לו אותם. עלי לוקח אותם, שואל "למה זה רטוב?", וזהרה אומרת "יותר אני לא אנעל אותן". "למה זה רטוב?", הוא ממשיך ושואל, והיא עונה "נפלתי בתעלה". הוא אומר "איך אני אלך לבית ספר עם נעליים רטובות?". "הן גדולות ונפלות לי", אומרת לו זהרה, ומוסיפה, "זאת אשמתך שאיבדת את הנעליים. תמצא אותן או שאני אספר לאבא". "אני לא פוחד שירביצו לי", מסביר לה עלי, אבל "לאבא לא יהיה כסף עד סוף החודש, והוא יהיה חייב ללוות". זהרה שותקת, עלי מוריד את הגרביים ונועל את הנעליים, אומר לה, "חשבתי שתביני את זה", זהרה שותקת, ועלי רץ לבית הספר.

הוא שוב נכנס, רץ בחצר הריקה, נכנס לבניין, אבל הפעם עוצר אותו המנהל וחוקר אותו "למה אתה מאחר כל כך?". עלי אומר שהוא גר רחוק. "אבל גם אתמול איחרת", אומר המנהל, מתרה בו "שזה לא יקרה יותר", ומשחרר אותו. בכיתה המורה מחזיר מבחנים. רק שלושה קיבלו ציונים גבוהים. עלי אחד מהם. עלי רץ הביתה. רואה באחת הסמטאות את זהרה, קורא לה, רץ אחריה. היא לא אומרת כלום, אבל היא כועסת. הוא מוציא מהתיק את העט שקיבל מהמורה מתנה על הצטיינותו, ונותן לה אותו במתנה. זהרה שמחה, מחייכת, אומרת "אתה יודע, אני לא סיפרתי לאימא", ועלי אומר לה "ידעתי שלא תספרי".

יש כאן בסרט הזה, דברים שהיו פעם, גם כאן – אחווה, עזרה הדדית, סולידריות – יסודות מובנים מאליהם, יצוקים בבטון, של כל חברה אנושית. אבל בימינו, ובעושרנו (מי מכס נתן באחרונה את זוג נעליו היחידות לתיקון?) הם כמעט ונעלמו מעולמנו. במקום זה אנחנו עוסקים כל הזמן ב"איך לדפוק את כולם ולהצליח בחיים", ועוד קוראים לזה "הישרדות".

מסדר בוקר בבית הספר של הבנות, כולן צועקות ביחד, זו הרפובליקה האיסלאמית של אירן, "אני הפרח של ארציי" ו"היו נאמנות למנהיג". זהרה מביטה בנעלי הבנות האחרות, משפילה עיניה לנעליה, נעליו של עלי, מקנאה. אבל לפתע היא מבחינה בנעליה שאבדו, שאחת הבנות במסדר נועלת. אבל היא לא מצליחה לראות מי זו הילדה שנועלת את נעליה. בהפסקה זהרה מסתובבת בחצר בין מאות הילדות, מחפשת את הילדה עם נעליה. ולבסוף מוצאת אותה, עומדת, שעונה לקיר ואוכלת טוסט. זהרה נעמדת לידה, נשענת גם היא על הקיר. היא מוודאת במבט שאלו הנעליים שלה, ואכן כן. היא לא אומרת כלום. אחרי בית הספר זהרה עוקבת אחרי הילדה רוֹיָה, המקפצת בסמטאות בדרכה הביתה. הילדה מגיעה לביתה. זהרה צופה. הילדה דופקת בדלת, אימה פותחת לה והיא נכנסת פנימה.

עלי שוב מגיע בריצה, באיחור, לבית הספר. בכניסה לבניין הוא נזהר, מביט למקום שבו עמד אתמול המנהל, מוודא שהוא לא שם, ואז רץ במדרגות, אבל שם יורד מולו המנהל, שהפעם ממש כועס. "לך הביתה ותחזור עם אבא שלך", הוא מצווה על עלי. עלי בוכה. אומר שאבא בעבודה. המנהל אומר "אז שיבוא מחר". "הוא הולך לעבודה גם מחר", אומר עלי. "אז תחזור עם אימא שלך", אומר המנהל. "אימא שלי חולה", אומר עלי בקול בוכים. אבל כל זה לא עוזר. המנהל מגרש אותו. עלי הולך, בחצר מולו בא המורה שנתן לו פרס

על הצטיינותו. הוא עוצר את עלי, שואל אותו, "מה קרה, עלי?" המנהל מביט בהם ממקומו. המורה הולך אל המנהל, עלי מאחוריו, לצידו. המורה אומר לו לחכות וניגש אל המנהל. הם מדברים. עלי מרחוק שומע רק קטעי דברים. המורה אומר "הוא תלמיד טוב, באופן קבוע". שיחתם נמשכת ולבסוף המורה קורא לעלי לבוא. המנהל אומר עכשיו לעלי, "הפעם אני אסלח לך, לכבודו של המורה, אבל אל תאחר שוב. לך לכיתה שלך".

זהרה מוליכה בסמטאות את עלי לביתה של הילדה הנועלת את נעליה. היא מראה לו את הבית, אבל כשהם מתקרבים, דלת הבית נפתחת. הם מתחבאים בצד ומביטים. מהדלת יוצאת הילדה ומסתרת. אחריה יוצא גבר, מחפש אותה, קורא בשמה, כך מתברר שהוא עיוור. הילדה יוצאת ממחבואה וקופצת על האבא שמניף ומחבק אותה. גם האימא יוצאת, תולה על האב מגש עם הדברים שהוא מוכר. ואז הבת אווזת בידו ומוליכה אותו ברחוב, לעבודה, למכור את מרכולתו. עלי וזהרה מביטים זה בזו ובלי אומר ודברים הולכים משם.

זה ברור להם. הם לא צריכים לדבר על זה. הם לא ייקחו מהילדה הזאת את נעליה, אפילו שאלו הנעליים של זהרה שאין לה עכשיו בכלל נעליים, ושלאביהם אין כסף לקנות אחרות. האב במסגד בו הוא עובד, מכין תה למתפללים תוך כך בוכה, לא ברור לנו, לצופים המערביים, אם הוא בוכה בגלל התפילה הנשמעת ברמקולים. או אולי בגלל מר גורלו, שאין הוא יכול לדאוג לרווחתם ולו הקטנה ביותר של משפחתו וילדיו. בנו עלי ואחד מחבריו עוזרים לאב בחלוקת התה והסוכר למתפללים. מישהו מביא לאב מרסס ישן, והאב אומר "מחר יום שישי ועלי ואני נלך לעיר ונסתובב קצת. זה כיף. ואולי נרוויח כסף".

וזה קורה. האבא "מרכיב" מלפנים, על מה שקראנו פעם "הרמה", את בנו עלי על אופניו הישנים, כשהמרסס קשור מאחור, על "הסבל". הם רוכבים ברחובותיה של העיר הגדולה, אולי זו טהרן. המראות שהם ואנחנו רואים מנקודת מבטם של השניים על האופניים שונים לגמרי ממראות סמטאות ומשכנות העוני בהם הם גרים וחיים. רחובות רחבים, שוקקים מכוניות ואדם, חנויות מודרניות, גורדי שחקים, מזרקות, בנייני משרדים, מודעות פרסומת, אוטוסטרודות, מחלפים, עיר מודרנית לחלוטין. האב מזיע, מתנשף, מתקשה מאוד ברכיבה.

לבסוף הם מגיעים, הרוסים ומזיעים, לשכונת וילות שופעת עצים, ושם מנסים את מזלם בלהציע למתגוררים בהן לטפל בגינותיהם. האב קארים אומר לעלי שיבוא איתו, שיראה מה הוא עושה וילמד ממנו. האב מצלצל באינטרקום של אחת הווילות. עלי עומד לידו. קול

אישה עונה. האבא מתבלבל, נבוך, מהסס, מגמגם, לא יודע מה להגיד, איך מדברים כאן בכלל, מה אומרים. הוא רגיל לשכונת העוני, בה חי כל ימיו. שם הוא יודע איך לדבר ולהתנהל. אבל כאן בעיר הגדולה הוא לא מבין כלום ולא יודע, לא יכול. עלי מביט בו, מאוכזב, מיואש, מדוכא מהדרך בה אביו מנהל, באופן כה כושל, את השיחה, את ענייני הפרנסה שלשמשם באו. לבסוף האישה באינטרקום קוראת למישהו, לבעלה או אולי לבנה, שייצא לראות מי זה שם בחוץ מטריד אותם. אבא של עלי נבהל, אומר לעלי לעלות לאופניים, והם בורחים משם.

זה רגע שמתרחש, דומני, מתישהו, בחיי כל ילד או ילדה, שרואים פתאום, מבינים, שאבא שלהם, הכה גדול וחזק וחכם, הכול יכול כביכול, הוא לא בדיוק כזה. זה רגע קשה. אבל זה גם רגע טוב, שבו הילד מבין שהוא בגר, שיש דברים שהוא יודע טוב יותר מאביו. זה טוב וגם נכון. וכך זה צריך להיות. הילדים, בכל דור ודור, צריכים לעלות על הוריהם. גם ההורים מבינים זאת. שהרי אם לא כך, לשם מה התכנסנו? בשביל מה עשינו ילדים?

אחרי שהתרחקו משם הם שוב מנסים את מזלם בוויולה אחרת. האב חוזר ומצלצל בפעמון, הפעם עונה גבר. ושוב האב אינו יודע מה ואיך לומר ומגמגם. אבל עכשיו הבן עלי מתערב, נוטל את המושכות לידי, ועונה במקום אביו, "אנחנו גננים. אדוני, אנחנו מרססים עצים, חורשות, גינות, גוזמים ענפים". האיש אינו חפץ בשירותיהם. אבל האב מאושר, גאה בבנו, מחייך אליו, אומר לעלי "בראבו, אתה יודע הרבה". גם עלי מחייך, מאושר מתגובת אביו.

מכאן ואילך עלי הוא זה שמצלצל באינטרקומים למיניהם ומדבר עם האנשים, ולבסוף הוא גם אכן מצליח למצוא לאביו עבודה באחת הווילות. זה הרבה עבודה, והאב גם מקבל כנראה הרבה כסף על עבודתו. עכשיו הם רוכבים על האופניים חזרה הביתה. האב נלהב מההצלחה, מתכנן, מפנטז, באוזני בנו את העתיד הצפוי להם מעכשיו, "יהיו לנו חיים יותר טובים. אנחנו נקנה כל דבר. אני אקנה אופנוע. אני אקנה לאימא שלך משה. מקרר גדול. אולי אפילו נעבור לבית גדול יותר. אני אקנה הכול". ועלי מוסיף, "תקנה נעליים לזהרה". "אני אקנה גם לך", אומר האב, "תקנה קודם לזהרה", חוזר ואומר לו עלי וגם מסביר, "שלה קרועות". "טוב", אומר האב. אבל אז מתנפצות הפנטזיות על קרקע המציאות. הם בירידה, נוסעים מהר, האבא לוחץ על בלם היד, אבל הוא לא עובד. האופניים אינם עוצרים. האבא צועק עכשיו "עלי, תחזיק חזק, אין בלמים", ואז הם מתרסקים לתוך עץ בצד הדרך. סוף ההרפתקה והחלומות. הילד והאב החבולים עם האופניים המרוסקים יושבים עכשיו בתא המטען של משאית קטנה הלוקחת אותם הביתה, כשמחיר ההסעה הוא כנראה כל או רוב מה שהשתכר האב בעבודה.

התמונה ברורה. האב איבד, מעולם גם לא הייתה לו, שליטה. האחריות עוברת לדור הבא. בינתיים החיים נמשכים. זהרה מסיימת את הלימודים ורצה להחליף את הנעלים עם אחיה. בדרך נופל לה העט שקיבל מאחיה במתנה. רויה בת העיוור שנועלת את נעליה, רואה את העט שנופל, מרימה אותו וצועקת לזהרה, אבל זהרה כבר רחוקה, לא שומעת, נעלמת, רצה לאחיה. היא מגיעה. הם מחליפים נעליים מהר ובשתיקה והוא רץ לבית הספר. למחרת בבית הספר רויה מחזירה לזהרה את העט שלה, "את הפלת אותו אתמול", היא אומרת לה. זהרה מביטה בנעלי של הילדה, שהם נעליה שלה, והיא מחייכת אל רויה בתודה.

מישהו מוליך את אביה של רויה לחנות נעליים. הוא מבקש לקנות נעליים לבתו. המוכר שואל אותו באיזו מידה. האב אינו יודע, אבל אומר שהיא בכיתה א'. המוכר לוקח מחלון הראווה שני זוגות נעליים ו"מראה" אותן לאבא. בינתיים בחלון הראווה מבחין אנחנו רואים את קארים, אבא של עלי וזהרה, מביט בנעליים שבחלון הראווה. "איזה צבע הן?",

שואל האב העיוור, "זוג אחד אדום עם קישוט אדום. הזוג השני סגול עם עיטורים צהובים ואדומים". "אדום וצהוב", אומר האב, "מחיר טוב?". "אנחנו נסתדר", אומר המוכר.

מוכר המלח עובר עם עגלתו ליד פתח ביתה של רוייה. אימה יוצאת עם הנעליים הישנות שלה, של זהרה, ומחליפה איתו אותם תמורת סלסלת פלסטיק. בבית רוייה נועלת את נעליה החדשות. היא רצה לבית הספר, משיגה את זהרה ומצטרפת אליה והולכת לצידה. זהרה רואה שלרוייה יש נעליים חדשות ואומרת לה "הנעליים שלך יפות. את קנית אותן?". רוייה עונה ש"אבא שלי קנה לי אותן". "מה עשית עם הנעליים הישנות שלך?" שואלת זהרה. "אימא שלי זרקת אותן". זהרה כועסת עליה, "זרקת אותן? למה?". "הן היו קרועות", אומרת רוייה. זהרה מביטה בנעליה החדשות של רוייה, מקנאה, שותקת. "כשאני מקבלת ציונים טובים", מספרת רוייה, "אבא שלי קונה לי משהו. הפעם הוא קנה לי נעליים".

בבית הספר המורה להתעמלות תולה מודעה עם שמות הילדים שנבחרו להשתתף בתחרות הריצה האזורית. כל הילדים, גם עלי, קוראים בהם. במודעה רשום גם מה הם הפרסים. פרס ראשון – שבועיים במחנה נופש וחליפת ספורט. פרס שני – שבועיים במחנה נופש וצורכי לימוד. פרס שלישי – שבוע במחנה נופש וזוג נעליים. והרי זה בדיוק מה שעלי צריך. אבל הוא לא נרשם לתחרות. עכשיו הוא בכל זאת מתדפק על דלתו של המורה לספורט. הוא מבקש להתחרות. אבל המורה אומר לו שהוא איחר את המועד וההרשמה נסגרה. עלי מנדנד, המורה לא מסכים בשום אופן. לבסוף עלי בוכה ואומר "אני מבטיח לנצח. אני אשאיר את כולם מאחור. אני מבטיח". המורה נשבר ועושה לו בוחן ריצה פרטי בחצר. המורה מחייך.

עלי רץ הביתה ומספר לזהרה את החדשות. "נבחרתי למירוץ ובמקום השלישי זוכים בנעליים. אני אגיע שלישי, ואני אתן לך את הנעליים". "אבל אלו נעליים לפניים", אומרת לו זהרה. "אל תדאגי, אני אחליף אותן לנעליים של בנות", אומר עלי. "ומה אם לא תגיע שלישי?", תוהה זהרה. "אני אגיע שלישי בטוח", מבטיח עלי. עכשיו גם זהרה מחייכת.

עלי, עם קבוצתו, מגיעים, עומדים באחורי טנדר, אותו נוהג מנהל בית הספר ואיתם המורה להתעמלות, למקום הכינוס בעיר המארחת, שם המון קבוצות מבתי ספר מכל האזור, שלרובם אין בגדי או נעלי ספורט מתאימות, כבר מתאמנות. עלי מביט בהמונים, מדובר במאות, אולי באלפי משתתפים, והוא לא יודע, כך אנחנו חשים, איך הוא יעשה את זה.

המירוץ מתחיל. זהו מירוץ לארבעה קילומטרים, וקו הסיום הוא בצד השני של האגם, זה מה שאומר להם המזניק. וגם שאסור לדחוף או להפיל, ומזניק אותם. בהתחלה כולם רצים יחד, אבל בהמשך נוצרת קבוצה של מוליכים, ועלי ביניהם. עכשיו הם רצים לצד האגם. עלי נזכר באחותו הרצה להחליף איתו נעליים ומגביר את קצב ריצתו. הוא מתקדם להיות בדבוקת המובילים. הם עוקפים עתה את האגם. עכשיו עלי נזכר בכל מה שאמרה לו אחותו על הנעליים. הוא רץ יותר מהר וחולף על פני רצים רבים. והוא עובר להוביל. הוא ראשון. אבל הוא רוצה, צריך, להגיע שלישי. אז הוא נותן לשני רצים לחלוף על פניו ורץ אחריהם. הוא שלישי, כמו שהוא רוצה. אבל אז מגיח מאחור רץ רביעי ומנסה לעקוף את עלי, דוחף ומפיל אותו. עלי מצליח לקום, אבל בינתיים עוד שני רצים חולפים על פניו. הוא ממשיך בכל כוחו וחולף על פני השניים שעברו אותו. הם עכשיו דבוקה של חמישה. עלי שלישי. בצידי הדרך כבר עומדים אנשים ומעודדים אותם. על הכביש כתוב עוד 70 מטר. עלי רץ בכל כוחו. 50 מטרים לסיום. 30. המנהל והמורה להתעמלות מזהים אותו ורצים במקביל לו מצד הכביש, מעודדים. עלי רץ בכל כוחו, והוא מגיע ראשון, לא שלישי, ראשון.

הילדים נופלים על הרצפה. המנהל והמורה לספורט מרימים את עלי ומברכים אותו. עלי מברר "הגעתי שלישי?", והמורה אומר לו "אתה הראשון. אתה ניצחת במירוץ". המורה

לספורט מרים אותו על הכתפיים. צלמים מצלמים. עלי מאוכזב. רואה בדוכן הפרסים את נעלי הספורט החדשים, המותגיים, של המקום השלישי. והוא לא זכה בהם. עלי מקבל את המדליה וכל הקהל מוחא לו כפיים על נצחונו. עלי בראש מורכן, כאילו הפסיד ולא ניצח. הצלם מבקש מעלי להרים את הראש ולחייך. עלי מרים ראשו, עצוב, מיואש, על סף בכי. האבא קונה עכשיו לחם במכולת. משלם, מקבל עודף. הולך לאופניים שלו, שהסבל שלהם עמוס בדברי מזון שקנה. הוא עולה לאופניים. המצלמה מתקרבת אל הסבל. מתחת לכל הדברים שקנה, רואים גם קופסה ובה נעלי ילדות חדשים. האב רוכב לדרכו, בדרך הביתה. זהרה בחצר, נכנס עלי. עומד מרחוק. זהרה קמה בתקווה. עלי מתקרב. זהרה מבינה, רואים על הפרצוף שלה, שזה לא הצליח. מביטה מטה, רואה שהוא אכן נועל את הנעליים הישנות הרגילות שלו. הם לא אומרים כלום. נשמע קול התינוקת המתחילה לבכות, זהרה ממהרת הביתה לטפל בה. עלי מתיישב, חולץ נעליו הקרועות. כפות רגליו מיובלות. הוא מכניס אותן לתוך מי הבריכה שבחצר, לשכך את הכאב. דגי זהב שטים ליד רגליו הכואבות. סוף. הילדים עדיין לא יודעים, אבל הצופים כבר יודעים. הם לא הפסידו. הם ניצחו. ילדי גן עדן.